

Kraków, dnia 13 stycznia 2016 roku

Pełnomocnik procesowy:

Prezydenta Miasta Krakowa

Radca prawny Michalina Nowokuńska

Nr wpisu KR-200

BZ - 02.0750.1.2016

TRYBUNAŁ KONSTITUCYJNY

Al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Wnioskodawca: RADA MIASTA KRAKOWA

Plac Wszystkich Świętych 3 /4

31 – 004 Kraków

Reprezentowana przez Prezydenta Miasta Krakowa

Jacka Majchrowskiego

Zastępowanego przez radcę prawnego

Michalinę Nowokuńska, KR-200

Urząd Miasta Krakowa,

Pl. Wszystkich Świętych 3 /4, 31-004 Kraków

Uczestnicy postępowania: Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

00-902 Warszawa, Ul. Wiejska 4/6/8

Prokurator Generalny

02-315 Warszawa, Ul. Barska 28/30

Sygn. Akt. Tw 19/15

ZAŻALENIE WNIOSKODAWCY

na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego w sprawie odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu w zakresie określonym w postanowieniu.

Działając w imieniu Rady Miasta Krakowa na podstawie udzielonego, przez Prezydenta Miasta Krakowa, pełnomocnictwa Nr 146/2015 z dnia 10.08.2015 roku, dołączonego do wniosku o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej niektórych przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, działając na podstawie art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) w związku z art. 134 pkt. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z dnia 30 lipca 2015 roku, poz. 1064 ze zm.) **składam**, z zachowaniem terminu, zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego w Warszawie, z dnia 28 grudnia 2015 roku, sygn. akt. Tw 19/15 doręczone wraz z uzasadnieniem w dniu 8 stycznia 2016 roku, zaskarżając wyżej wymienione postanowienie w części wnoszę o:

Zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nadanie wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności:

1. Art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618 z późn. zm.) w związku z art. 238 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 885, ze zm.)

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Art. 220 pkt. 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618 ze zm.)

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

- I. Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2015 roku Trybunał Konstytucyjny, po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Rady Miasta Krakowa o zbadanie zgodności przepisów:

- 1) Art. 60 w zw. z art. 59 ust. 3 i 4 oraz art. 216 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618, ze zm.)

z art. 68 ust. 1-4 i art. 16 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) Art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618, ze zm.) w zw. z art. 238 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 885, ze zm.)

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) Art. 59 ust. 4 w zw. z art. 7, art. 61, art. 204 i art. 216 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618, ze zm.)

z art. 68 ust. 2, art. 16 ust. 2 i art. 163 w zw. z art. 2 oraz art. 166 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- 4) Art. 220 pkt. 1 w zw. z art. 7, art. 60 ust. 3 pkt. 2 i art. 204 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku poz. 618, ze zm.)

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Postanowił odmówić nadania dalszego biegu wnioskowi w zakresie badania zgodności:

- 1) Art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618, ze zm.) w zw. z art. 238 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 885, ze zm.)

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) Art. 7, art. 61, art. 204 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618, ze zm.)

z art. 68 ust. 2, art. 16 ust. 2 i art. 163 w zw. z art. 2 oraz art. 166 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) Art. 220 pkt. 1 w zw. z art. 7, art. 60 ust. 3 pkt. 2 i art. 204 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 roku, poz. 618, ze zm.)

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

Wyjaśniając równocześnie w ostatnim zdaniu uzasadnienia postanowienia, że w pozostałym zakresie przedmiot rozpatrywanego wniosku częściowo pokrywa się z przedmiotem wniosku Sejmiku Województwa Mazowieckiego zarejestrowanego pod sygn. K 48/13, który jest obecnie na etapie postępowania merytorycznego.

Na wstępie uzasadnienia Trybunał Konstytucyjny ustalił, iż zgodnie z art. 134 pkt. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zatem wniosek Rady Miasta Krakowa – organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, wniesiony do Trybunału na podstawie art. 191 ust. 1 pkt. 3 Konstytucji – przed dniem wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy będzie podlegał wstępnej kontroli

na podstawie przepisów ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) zwaną dalej: „ustawą o TK”.

W przekonaniu Wnioskodawcy należy zatem przyjąć, iż zgodnie z art. 37 ustawy o TK, w pozostałej części wniosku Rady Miasta Krakowa nie zachodzą przeszkody formalne i Prezes Trybunału skieruje go do rozpoznania na rozprawie przez właściwy skład orzekający oraz wyznaczy termin rozprawy.

Również w przekonaniu Wnioskodawcy użyte w art. 134 pkt. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym sformułowanie „stosuje się przepisy dotychczasowe” oznacza, iż podczas wstępnego rozpoznania wniosku Rady Miasta Krakowa miał i ma zastosowanie uchwalony na podstawie art. 40 ustawy o TK – Regulamin Trybunału Konstytucyjnego (Uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2006 roku w sprawie Regulaminu Trybunału Konstytucyjnego opubl. W MP 2006.72.720) – dział III Postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym rozdział 1.

Wreszcie w przekonaniu Wnioskodawcy – Rady Miasta Krakowa, wstępne rozpoznanie jego wniosku, wniesionego do Trybunału na podstawie art. 191 ust. 1 pkt. 3 Konstytucji RP reguluje przepis art. 36, art. 32 i art. 37 ustawy o TK i polega ono wyłącznie na rozpoznaniu, zbadaniu, czy wniosek odpowiada wymogom formalnym określonym w ww. przepisach, a zatem czy wniosek jest zasadny, czy braki formalne zostały usunięte w terminie oraz czy wniosek Rady Miasta Krakowa odpowiada wymaganiom art. 32 ustawy o TK.

Postanowienie o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu Trybunał wydaje stosownie do przepisu art. 36 ust. 3 ustawy o TK tylko wówczas, gdy w wyniku badania formalnego wniosek jest oczywiście bezzasadny lub braki nie zostały w określonym terminie usunięte.

W przekonaniu Wnioskodawcy Trybunał nie jest uprawniony, na etapie wstępnego rozpoznania wniosku, do merytorycznego rozpatrywania wniosku, ani też do odmawiania nadania dalszego biegu wnioskowi na podstawie art. 39 ust. 1 pkt. 1 ustawy o TK, co miało miejsce w nin. sprawie. Wymieniona w art. 39 ust. 1 pkt. 1 ustawy o TK przesłanka cyt. „jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne lub niedopuszczalne” stanowi ustawową podstawę do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na etapie rozpatrywania sprawy przez skład orzekający na posiedzeniu niejawnym lub na rozprawie. W przekonaniu Wnioskodawcy nie zachodzi także przypadek, jak to sugeruje uzasadnienie postanowienia, aby wniosek Rady Miasta Krakowa nie mógł być w zakwestionowanym zakresie przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia lub też postępowanie wszczęte przed Trybunałem Konstytucyjnym byłoby umorzone z powodu zbędności lub niedopuszczalności wydania orzeczenia, co Wnioskodawca postara się wykazać w dalszej części uzasadnienia.

II.

1. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu wnioskowi w zakresie badania zgodności art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej w związku z art. 238 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych z art. 2 Konstytucji RP, zarzucając brak skonfrontowania treści zakwestionowanej normy (przedmiotu kontroli) z normą hierarchicznie wyższą (wzorcem kontroli) oraz brak wykazania przez Wnioskodawcę, z jakich powodów doszło między nimi do niezgodności. Zdaniem Trybunału zarzut ten jest „ogólnikowy i zawiera lakoniczne uzasadnienie”. Ponadto Trybunał wskazał, na zwrócenie (...) uwagi jedynie na elementy stanu faktycznego”, z czym w żaden sposób Wnioskodawca nie może się zgodzić.

Zarzut zawarty w punkcie 2) wniosku został szczegółowo uzasadniony. W tym dokonano skonfrontowania skarżonych przepisów ustawy z art. 2 Konstytucji RP (por. s. 16 i nast. wniosku), a nadto uzupełnione zostało merytorycznie przez Wnioskodawcę w piśmie z dnia 21.10.2015 roku (str. 3-4 pisma). Syntetycznie ujmując postawiony w tym punkcie zarzut, sprowadza się on do wykazania, że możliwość zapobieżenia obligatoryjnej likwidacji szpitala (samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej) poprzez pokrycie jego rocznej straty jest iluzoryczna i fasadowa. Wskazane w tym punkcie wniosku przepisy ustawy o działalności leczniczej i ustawy o finansach publicznych nakładają na adresata tych norm (Rada miasta) obowiązki, którym jednocześnie sprostać nie można, a to prowadzi następnie do obowiązku likwidacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Istotą problemu podnoszonego we wniosku nie są „jedynie elementy ~~stanu~~ faktycznego” ale wykazana w nim sprzeczność wewnętrzna równoważnych norm, której konsekwencją jest powstanie obowiązku likwidacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Postawiony we wniosku w punkcie 2 zarzut niezgodności art. 59 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej w związku z art. 238 ustawy o finansach publicznych z wyrażoną w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą przyzwoitej legislacji jest zasadny ze względu na brak spójności art. 59 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej w zakresie finansowym z art. 238 ustawy o finansach publicznych. Przedmiotem kontroli Trybunału jest łącznie art. 59 ust. 2 i art. 238 z wzorcem kontroli art. 2 Konstytucji, a więc normą hierarchicznie wyższą. Ponadto musi zachodzić pomiędzy art. 59 ust. 2 i art. 238 nie tylko ścisła łączność, ale nawet współzależność, aby „operacja finansowa” polegająca na pokryciu przez podmiot tworzący samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej – ujemnego wyniku finansowego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej – została wykonana w sposób legalny i kasowy.

Aktualna redakcja art. 59 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej na to nie pozwala, natomiast trudna materia prawno – finansowa, w tym ustawa o finansach publicznych, która jest ustawą prawa publicznego, a nie prawa prywatnego, narzuca na podmiot ją stosujący przymus prawny, oparty na władztwie finansowym, wymusza pewne zachowania jednostek samorządu terytorialnego, które są podmiotami tworzącymi

samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Stąd też Wnioskodawca poddał we wniosku kontroli Trybunału zgodność art. 59 ust. 2 i art. 238 łącznie, pod względem finansowym z wzorcem kontroli - art. 2 Konstytucji RP. Być może przedmiotowy stan prawny i faktyczny spowoduje konieczność zmiany dotychczasowego podejścia Trybunału w rozstrzyganiu tego rodzaju spraw.

Wnioskodawca podtrzymuje w całości uzasadnienie postawionego zarzutu, jednocześnie podnosi, iż Trybunał na etapie wstępnego rozpoznania wniosku, na posiedzeniu niejawnym, bezpodstawnie podjął próbę merytorycznego rozpatrywania sprawy, co w konsekwencji zaowocowało odmową nadania dalszego biegu wnioskowi w omawianym zakresie, także na podstawie art. 39 ust. 1 pkt. 1 ustawy o TK.

Powyższe uzasadnia zmianę zaskarżonego postanowienia Trybunału Konstytucyjnego zgodnie z zażaleniem Wnioskodawcy.

2. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu wnioskowi w zakresie badania zgodności art. 220 pkt. 1 w związku z art. 7, art. 60 ust. 3 pkt. 2 i art. 204 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej z art. 2 Konstytucji RP, zarzucając, iż Wnioskodawca wnosi o zbadanie zgodności art. 220 pkt. 1 ww. ustawy z art. 2 Konstytucji RP, bowiem uważa, że przepis ten narusza zasadę poprawnej legislacji, pewności stanowionego prawa i zaufania do państwa. Ponadto Trybunał stwierdza, że zarzut dotyczący wątpliwości związanych ze statusem samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej Wnioskodawca łączy z niewłaściwym przepisem. Trybunał uważa, że Wnioskodawca mógłby ewentualnie kwestionować pominięcie w ustawie o działalności leczniczej uregulowania statusu prawnego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, jednakże wówczas powinien wiązać swój zarzut z przepisem przewidującym dalsze funkcjonowanie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, a nie z art. 220 pkt. 1 ustawy. Ponadto Trybunał nie podziela stanowiska Wnioskodawcy, iż z zakresu hipotezy art. 220 pkt. 1 ustawy o działalności leczniczej powinien być wyłączony art. 35b ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i że przepis ten powinien nadal obowiązywać, z uwagi na to, że wymieniony art. 35b dotyczył etapu powstania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i jego dalsze obowiązywanie nie znajduje uzasadnienia w sytuacji, w której na gruncie ustawy o działalności leczniczej nowe samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej nie mogą już powstawać. Ponadto zdaniem Trybunału Konstytucyjnego ograniczenie się przez Wnioskodawcę do wyrażenia przekonania o niezgodności przepisu z Konstytucją RP, bądź ogólnikowego wskazania istniejących w tej kwestii wątpliwości, uniemożliwia merytoryczne rozpoznanie wniosku przez Trybunał. Okoliczności te w ocenie Trybunału Konstytucyjnego stanowią przesłankę do odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu, zgodnie z art. 39 ust. 1 pkt. 1 Ustawy o TK.

Wnioskodawca zaskarżając postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 grudnia 2015 roku wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nadanie wnioskowi dalszego biegu w zakresie badania zgodności tylko art. 220 pkt. 1 w związku z art. 7

ustawy o działalności leczniczej z art. 2 Konstytucji RP, podtrzymując nadal, iż art. 220 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy o działalności leczniczej jest niezgodny z wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadą przyzwoitej legislacji, zasady pewności stanowionego prawa oraz zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa.

Wnioskodawca podkreśla, że przedmiot kontroli w zakresie niezgodności z art. 2 Konstytucji RP – wzorcem kontroli, stanowią łącznie art. 220 pkt, 1 i art. 7 ustawy o działalności leczniczej, a nie tylko jak to wywodzi w uzasadnieniu postanowienia Trybunału tylko art. 220 pkt. 1 ustawy.

Ustawa o działalności leczniczej dopuszcza w art. 7 prowadzenie nadal przez jednostkę samorządu terytorialnego publicznych zakładów opieki zdrowotnej, które utworzone zostały pod rządami poprzednio obowiązujących przepisów prawa, zakazując równocześnie w art. 204 ust. 1 tworzenie od dnia wejścia w życie tej ustawy nowych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i przesądzając w art. 6 ust. 2 ustawy, w tym, że jednostki samorządu terytorialnego mogą tworzyć i prowadzić nowe podmioty lecznicze tylko w formie spółki kapitałowej lub jednostki budżetowej. W tej sytuacji prawnej zasadne i konieczne jest powiązanie art. 220 pkt. 1 stanowiącego o utracie mocy obowiązującej ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej z art. 7 ustawy o działalności leczniczej, bowiem dotyczą one utworzonych pod rządami poprzedniej ustawy samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Dlatego też niezrozumiałym jest dla Wnioskodawcy twierdzenie Trybunału, że z uwagi na tożsamość materii uregulowanej w ww. ustawach konieczne było stwierdzenie w całości utraty mocy obowiązującej poprzedniej ustawy, bez wyłączenia art. 35b tej ustawy, który dotyczył uzyskania przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej osobowości prawnej. Niezrozumiała jest również dla Wnioskodawcy uwaga Trybunału, że dalsze obowiązywanie art. 35b ustawy z zakładach opieki zdrowotnej dotyczące etapu powstania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie znajduje uzasadnienia w sytuacji, w której na gruncie ustawy o działalności leczniczej nie mogą powstać nowe samodzielne samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

W tym miejscu Wnioskodawca wyjaśnia, że we wniosku na stronach 23-24 wskazuje na art. 35b ust. 3 i na art. 35b ust. 3 zdanie 2, a nie na cały art. 35b i to w zupełnie innym kontekście, aniżeli sugeruje Trybunał w uzasadnieniu postanowienia na stronie 10.

Wnioskodawca z pełną odpowiedzialnością podtrzymuje zawarte we wniosku (str. 23-25) w odniesieniu do art. 220 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej w związku z art. 7 tej ustawy uzasadnienie do zarzutu 4, jak również uzasadnienie w przedmiocie znaczenia posiadania osobowości prawnej przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej utworzone pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy, nie zlikwidowane i nadal prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego. Dzięki posiadaniu osobowości prawnej szpitale publiczne prowadzone przez jednostkę samorządu terytorialnego mogą samodzielnie występować w obrocie prawnym, stanowią odrębny od podmiotu je

tworzącego podmiot praw i obowiązków, we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność nawiązują stosunki z innymi podmiotami. Niezależna od jednostki samorządu terytorialnego – podmiotu tworzącego, podmiotowość prawna nadal funkcjonujących samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej jest istotna dla Wnioskodawcy ze względów finansowych, bowiem jak wykazał w uzasadnieniu wniosku, Wnioskodawca udziela wsparcia finansowego w postaci udzielania pożyczek lub poręczenia kredytów. Dla zachowania bezpieczeństwa finansowego Wnioskodawcy, który realizuje konstytucyjną zasadę ochrony zdrowia obywateli przez władzę publiczną – niezbędna jest poprawność legislacyjna. Nie wystąpi wówczas naruszanie zasady przyzwoitej legislacji, zasady pewności stanowionego prawa oraz zasady zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa.

W tym miejscu Wnioskodawca podaje, że jest w posiadaniu opinii prawnych Biura Analiz Sejmowych z dnia 14.06.2011 roku i z dnia 15.06.2011 roku dotyczących osobowości prawnej samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w świetle ustawy o działalności leczniczej, w których cyt. „postulowano dla zapewnienia obrotu prawnego konieczność szybkiej interwencji legislacyjnej, określającej wyraźnie status samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, ze względu na możliwość wystąpienia odmiennej interpretacji w praktyce wymiaru sprawiedliwości”. Zwrócono cyt. „także uwagę, że w ustawie o działalności leczniczej brak jednoznacznych regulacji dotyczących osobowości prawnej samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Skutkiem takiego braku jest stan niepewności, który może powodować, że niektóre podmioty będą powstrzymywać się od dokonywania czynności prawnych z samodzielnymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej, do czasu jednoznacznego rozstrzygnięcia kwestii osobowości prawnej, co może utrudniać tym zakładom funkcjonowanie i prowadzenie działalności leczniczej. Dlatego postulować należy szybką nowelizację ustawy o działalności leczniczej.”

Wnioskodawcy nie przekonuje również w przedmiocie istnienia całkowitej pewności prawnej, powołany przez Trybunał w uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 grudnia 2015 roku - pogląd wyrażony w Komentarzu do ustawy o działalności leczniczej autorstwa red. F. Grzegorzcyk, Warszawa 2013, gdyż równocześnie funkcjonuje odmienny pogląd ujawniony w Komentarzu do ustawy o działalności leczniczej autorstwa Maciej Dercz i Tomasz Rak, Warszawa 2014 r. (str. 57, 520-521).

Wnioskodawca jednocześnie podnosi, że Trybunał również w tym przypadku, na etapie wstępnego rozpoznania wniosku, na posiedzeniu niejawnym, bezpodstawnie podjął próbę merytorycznego rozpatrywania sprawy, co w konsekwencji zaowocowało odmową nadania dalszego biegu wnioskowi w omawianym zakresie zgodnie z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Powyższe uzasadnia potrzebę dokonania merytorycznej oceny zarzutu niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów i oceny, czy regulacje te są zgodne z zasadą poprawnej legislacji

oraz zmianę zaskarżonego postanowienia Trybunału Konstytucyjnego zgodnie z zażaleniem Wnioskodawcy.

W tym stanie sprawy zażalenie niniejsze jest uzasadnione i zasługuje w pełni na uwzględnienie.

Pracownia Prawny
Nowosińska
KR-200

Otrzymują:

1. Trybunał Konstytucyjny X 5;
2. A/a